

og derved stige Statsudgifterne os over Hovedet. Der bliver derfor en Kamp, som maa føres til Ende, i dette Folk mellem dem, der sige: De civile Udgifter kunne ikke, de sociale Udgifter bør heller ikke skrues nedad, og derfor maa der spares paa Militærvæsenet, og dem, der sige: Vi skulle først og fremmest give saa meget som muligt ud til Militærvæsenet, og saa maa der enten betales højere Skatter eller spares paa alle andre Omraader. Her staar, som jeg tror Finansministeren i dette eller det andet Ting for nylig sagde, to Livsanskuelser overfor hinanden, og de to Livsanskuelser maa kæmpe deres Kamp, de tørne maaske haardt sammen paa den kommende Valgdag, og maaske naa vi end ikke et endeligt Resultat da, men saa skal denne Kamp kæmpes videre, indtil den ene eller den anden Anskuelse sejrer alvorligt i vort Folk. Under denne Kamp komme vi naturligvis ogsaa ind paa Forfatnings-spørgsmaalet. Det bliver en nødvendig Konsekvens af en skarp Konflikt mellem disse to Livsanskuelser, som jo nok med Tiden vil afføde en Konflikt mellem de to Ting. Selv om vi saa ikke naa at faa Juni-Grundloven gennemført, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds sagde, „i de første Dage“, saa er der Mænd her i Danmark, som endnu føle sig unge og kraftige nok til at sige: Vi gaa ud i Kampen, om det skulde vare nogle Aar.

Ministeren for Handel og Søfart (Weimann): Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) var igen i Dag inde paa Metertavlerne. De Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem, friste mig hverken ved deres Form eller Indhold til at komme videre ind paa Spørgsmaalet; jeg nævner det blot for at fremhæve, at det ærede Medlem ikke har faaet mig til at forandre min Anskuelse om denne Sag.

Det ærede Medlem vil gerne lukke op for Statskassen ved mange Lejligheder. Det ærede Medlem mener, at naar man har et Ønske, skal man ogsaa have det opfyldt, og det ærede Medlem mener om Randers Banegaard, at Randers By ikke skal bidrage til den. Det ærede Medlem kan imidlertid umulig vente, at de bestaaende Principper for Banegaardsbygning af Hensyn til Randers By skulle forandres. Saa længe det ærede Medlem ikke kan faa indført andre Regler i saa Henseende, kan han ikke vente, at Randers By skal slippe fri. Jeg gad vide, hvorledes det skulde gaa med Økonomien ved Statsbanerne,

hvis alle de Krav, som bleve rejste, skulde godkendes uden Bidrag fra Befolkningen.

Angaaende de edsvorne Revisorer skal jeg sige til det ærede Medlem, at det vil være ganske umuligt her i Landet at finde dertil fuldt egnede Folk i saa stort Antal, at der kan blive en edsvoren Revisor i hver By og hvert Amt; det fornødne Menneskemateriale er ikke til Stede. Naar de edsvorne Revisorer endnu ikke ere udnævnte, er det, fordi det har været ønskeligt nøje at sigte det Menneskemateriale, der er for Haanden. Jeg maa bedrøve det ærede Medlem med at sige, at det vil blive forholdsvis faa Revisorer, der ville blive autoriserede; dels kniber det med Menneskematerialet, dels staar Loven i alt Fald for mig som et Forsøg, hvor der maa begyndes forsigtigt og fornuftigt for at se, om det kan lykkes efterhaanden at opelske en Institution, svarende noget til de engelske Revisorer. Hvis vi paa een Gang udnævne et større Antal Revisorer, ville de dels ikke faa den fornødne Skole, og dels vil deres Indtægt ikke blive saa betydelig, at det kan blive økonomisk selvstændige Mænd, hvilket efter min Mening er en absolut Betingelse for, at de med fuldt Ansvar kunne udøve Revisorgerningen. For øvrigt haaber jeg, at de faa Udnævnelser til edsvorne Revisorer, som kunne ventes, kunne komme til at foreligge i en meget nær Fremtid.

Frijs: Den højtærede Konseilspræsident maa have faaet mine Udtalelser i Fredericiagalt refererede. Jeg har ikke sagt, at den direkte Beskatning ikke slog til. Hvad jeg har sagt, er, at vor Statshusholdning vilde kræve saa meget, at i Længden kunde man ikke regne alene paa den direkte Beskatning, men man vilde blive nødt til at vende tilbage til den indirekte Beskatning. Jeg tror, at man kan gøre det og gøre det uden at ramme de fattige, fordi man efter min Mening ved den sidste Toldbehandling — og der have alle Partier lige megen Skyld — saa for meget paa andre Forhold og for lidt paa Statens Interesser. Man saa for meget bort fra de fiskale Sats; jeg tror, man kan vende tilbage til en Del af disse, uden at man derigennem rammer den fattige Befolkning for haardt. Jeg maa for Resten tilføje, at saa vidt jeg erindrer, er denne Tanke heller ikke den højtærede Finansminister ganske fremmed.

P. G. C. Jensen: Den ærede Konseilspræsident udtalte ved første Behand-